

сете се... Вие сте нашата надежда. За васъ ще пролѣемъ кръвта си! Спасете живота си! Тукъ не се знае сега какво може да стане...

— Манастиръ! Манастиръ! — викаше полудѣлъ отъ скръбъ князь Иоанъ. — О, Борилъ скъпо ще плати своята измѣна. Остави ме, остави ме! — и той бѣсно се дърпаше отъ ржцетѣ на войводата. — Азъ ще го намѣря... Дайте ми сабята, намѣтката... Сандро, ела съ менъ!

— За Бога, господарю, опомни се!... Нѣма време. Долу заржчяхъ да ви чака лодка... По-скоро! — и той повлѣче следъ себе си момъка.

Князь Александъръ донесе оръжие, шапки и намѣтки. Бледенъ, съ изстинали устни. Движеше се като несвѣстенъ.

Въ това време силни удари се засипаха по вратата на кулата. На прага се яви царица Елена. По лицето ѝ се изписа безумна тревога. Тя се хвърли къмъ синоветѣ си, обсипа ги съ въпроси.

Тогава Радулъ изтича въ кулата и погледна надолу. Десетина конника удряха съ копия на голѣмата порта.

— Кого търсите?

— Князь Иоана!

— Добре. Ще ви отворимъ. Почакайте! — И като заржча на смаяната стража да не отваря никому, Радулъ отново изтича при князетѣ.

Тѣ бѣха готови, съ шапки и намѣтка. Съ отчаяно хълцане царица Елена прегръщаше синоветѣ си. Радулъ полека я оттегли настрана.

— За тѣхно добро, господарке.

— Ами Ана? — попита изведнажъ Иоанъ, и лицето му се сгърчи отъ мъка.

— Не може! Нѣма време... Трѣбва най-напредъ васъ да спасимъ. На васъ се надѣва България... — и Радулъ повлѣче княза подире си. Тримата се спуснаха по тъмната стрѣмна стълбичка на задния входъ отъ къмъ рѣката. Радулъ отвори вратичката и предпазливо се огледа. Вънъ нѣмаше никой. Етъръ яростно блѣскаше тъмнитѣ си води въ стенитѣ на кулата. Голѣми бѣли облаци се гонѣха по небето.